

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a Sárvári Ügyvédi Iroda, ügyintéző: dr. Sárvári Nóra ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. László Ildikó Katalin ügyvéd által képviselt Gazdasági Versenyhivatal (1054 Budapest, Alkotmány u. 5., Hivatkozási szám: ...) alperes ellen versenyügyben hozott közigazgatási határozat felülvizsgálata iránt indult perében a Fővárosi Bíróság 2007. évi február hó 28. napján kelt 19.K.31.120/2006/12. számú ítélete ellen a felperes által 13. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán az alulírott helyen 2008. évi május hó 28. napján megtartott nyilvános tárgyalás alapján meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja és az alperes ... számú határozatát részben megváltoztatva a felperest terhelő bírság összegét 250.000 (azaz kettőszázötvenezer) forintra mérsékli, egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét azzal hagyja helyben, hogy a felperest terhelő kereseti illetéket 10.000 (azaz tízezer) forintra, míg az alperest illető elsőfokú perköltség összegét 20.000 (azaz húszezer) forintra leszállítja.

Kötelezi a felperest, hogy - az illetékügyekben eljáró hatóság külön felhívására - fizessen meg az államnak 18.000 (azaz tizennyolcezer) forint fellebbezési részilletéket, míg a fennmaradó kereseti és fellebbezési illetéket az állam viseli.

A másodfokú eljárásban felmerült költségeiket a peres felek maguk viselik.

Ez ellen az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A felperes kizárólag a vizsgált lap előállításával és terjesztésével foglalkozó vállalkozás. A vizsgált lap 2005. évi áprilisi számában: „Hányan olvassák a vizsgált lapot?” címmel cikk jelent meg, amelyben azon állítás volt olvasható, miszerint: „Az Önök érdeklődésének köszönhetően a vizsgált lap tartja piacvezető pozícióját, eladott példányszáma jelentősen meghaladja a konkurens magazinok hasonló adatait”. Ezen cikk tartalmazta a vizsgált lap 2004. évi 10. számának a hírlapárusoknál történt értékesítési adatait, az összes nyomtatott példányt, az előfizetők számát, a viszonteladók által forgalmazott, valamint a tiszteletpéldányok számát, továbbá az összes eladott példánynak és a hírlapárusoknál eladott példányszámoknak a 2001-2004-ig terjedő időszaki változását tartalmazó táblázatot, és ezen adatokat ábrázoló idősoros grafikont.

Az alperes versenyfelügyeleti eljárást indított a felperes ellen annak megállapítására, hogy az elektronikus leveleiben és a vizsgált lap 2005. áprilisi számában az értékesítési adatokról szóló, illetve a piaci pozíciójára vonatkozó tájékoztatásokban tett-e olyan állításokat, amelyek sértik a tisztességtelen piaci magatartás és a versenykorlátozás tilalmáról szóló 1996. évi LVII. törvény (a továbbiakban: Tptv.) 8.§-ában foglalt rendelkezéseket.

Az alperes vizsgálata eredményeként a 2005. november 30. napján kelt ... számú határozatában megállapította, hogy a felperes a Tptv. 8.§-ának (2) bekezdés a) pontjába ütközően a fogyasztók megtévesztésére alkalmas magatartást tanúsított a „vizsgált lap” helyesen: 2005. évi áprilisi számában piacvezető pozíciójára tett kijelentésével, ezért 1.000.000 forint bírság megfizetésére kötelezte. Egyebekben a Versenytanács az eljárást megszüntette. Indokolása szerint egy lap hírlapárusoknál eladott példányainak száma az adott áru lényeges tulajdonsága, melynek nagyságáról a fogyasztók csak a kiadóktól vagy az újságokból szerezhettek tudomást. A piacvezető pozíció meghatározására nincs a lapkiadás- és terjesztés piacán elfogadott mérce, így egy-egy önkényesen kiválasztott mutatószámra való utalás a fogyasztók megtévesztésére alkalmas lehet. A felperesnek a piacvezető pozícióra tett kijelentése a fogyasztók, így különösen a hirdetők megtévesztésére alkalmas volt, mivel az eladott példányszám nem értelmezhető pontosan hozzárendelt időpont vagy idő intervallum nélkül. A felperes nem tudta kétséget kizáróan bizonyítani piacvezető pozícióját, ugyanakkor a lapterjesztőktől beszerezhető üzleti titoknak minősülő adatokból megállapítható, hogy a 2004. év során éves szinten nem a felperes magazinjából fogyott a legtöbb. A Versenytanács a jogsértésnek a Tptv. 77.§-ának (1) bekezdés d) pontja alapján történő megállapítása mellett a bírság kiszabását tartotta indokoltnak a kiélezett verseny miatt. A bírság összegének megállapítása során figyelemmel volt a jogsértés rövid idejére.

A felperes keresetében elsődlegesen az alperesi határozat hatályon kívül helyezését és a versenyfelügyeleti eljárás megszüntetését kérte. Másodlagos kérelme a versenyhatóság döntésének részbeni megváltoztatására és a terhére kiszabott bírság összegének mérséklésére irányult. Hangsúlyozta, hogy a vizsgált cikkben konkrét és határozott időponthoz minden évben - 1-10. számig - kötötte az értékesített lappéldányok számait, ennek megfelelően az illusztrációként szolgáló grafikonos táblázat azt tartalmazza, hogy a megjelent lappéldányok az összes megjelent lapszámot tekintve milyen eladási adatokkal bírnak. Állította, hogy nem tüntette fel a reálisnál jobb színben magát, mert a táblázatban szereplő adatok valóságosak, meghatározott tényadatokhoz és lapszámonkénti adatokhoz kötötte a piacvezetőség tényének fennállását. Ezzel szemben a versenyfelügyeleti vizsgálat során beszerzett adatokból is nyilvánvalóvá vált, hogy a konkurens cégeknek az általuk eladott példányszámokkal kapcsolatos tényállításai valótlan adatokat tartalmaznak, amelyek nem cáfolják a részéről szerepeltetett adatok helytállóságát. Utalt arra, hogy az eladott példányszámok nem azonosak a lapterjesztők által értékesített lappéldányok számával, ezért a lapterjesztőktől beszerzett adatok alapján önmagában nem állítható az, hogy a 2004. év során nem a felperesi lapból fogyott a legtöbb. A 2004. január 01-től 2005. áprilisáig terjedő időszak eladási adatai alapozták meg a piacvezető pozícióját. Mindezek igazolásául benyújtotta a Lapker által készített fotó és videó szegmensre vonatkozó piaci elemzéseket, továbbá az érintett piacon jelen lévő öt fotóslap értékesítési adatait különböző szempontok alapján és eltérő időszakokra vonatkozóan bemutató grafikon, valamint a világhálón található olyan közléseket, amelyek szerinte a cikkben szereplő megállapítást meghaladó tényállítást tartalmaznak, és amelyekkel összefüggésben nem indult versenyfelügyeleti vizsgálat. Az alperes eljárásával kapcsolatban kifogásolta, hogy nem folytatott le széleskörű bizonyítást, és döntése meghozatalakor nem álltak rendelkezésre a szükséges adatok, amelyek piacvezető pozíciójára vonatkozó tényállításának valós vagy valótlan voltának igazolásául szolgálhattak. Az arányosság elvére hivatkozva kérte, hogy a jogsértés mértékéhez viszonyítva az elsőfokú bíróság mérsékelje a terhére kiszabott bírságösszeget.

Az alperes a határozatában foglaltak fenntartása mellett a felperesi kereset elutasítását kérte. Utalt arra, hogy a felperes által is elismerten a cikk szöveges részében nincs konkrétan meghatározva, hogy mit kell vagy lehet érteni az eladott példányszámok kifejezése alatt, továbbá nem tette egyértelművé, hogy a hasonló adatokra való hivatkozással milyen példányszámokat kívánt összehasonlítani, és a táblázatokhoz nem rendelt semmilyen idődimenziót. Az eladási forgalom csak egy időszakra vonatkoztatva értelmezhető helyesen és megalapozottan. Kérte a felperesi bizonyítékok figyelmen kívül hagyását azzal, hogy a vizsgálatot érintett időszak alapjául a 2004. évi adatok szolgáltak, amellyel szemben benyújtott kimutatások jelentős mértékben a 2005. és 2006. évek forgalmi adataira épülnek.

Az elsőfokú bíróság a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 339.§-ának (1) bekezdése alapján a felperes keresetét elutasította. Indokolása szerint a felperes részéről a cikkben feltüntetett adatokból konkrét megjelölés hiányában nem állapítható meg, hogy a piacvezető pozíció a

hírlapárusoknál történt értékesítés tekintetében mely időponttól és mely időtartamig állt fent a fotósmagazinok piacán. A Tptv. 9.§-ára is figyelemmel kiemelt jelentőséggel bír, hogy az adott információhoz a fogyasztó számára felismerhető egyértelmű tartalom párosuljon. A felperesi perbeli állítás szerint a cikkben tett tényállítást megalapozó időszak 2004. január 1-től 2005. áprilisáig terjedt, azonban ez már utóbb nem értékelhető, ugyanis a piacvezető pozícióhoz a vizsgált cikkben kellett volna konkrét időpontot, illetve intervallumot rendelni. A Pp. 164.§-ának (1) bekezdésre történő hivatkozásával megállapította, hogy a felperes nem tudott olyan adatsort bemutatni, amellyel már a cikk megjelentetésének időpontjában rendelkezve valamennyi versenytárssal szemben bizonyítani tudta volna konkrét időtartam és pontosan meghatározott tényezők tekintetében a piacvezető szerepét. A felperesi bizonyítékokkal összefüggésben kiemelte, hogy a benyújtott tanulmányok és a cikk időbeni egyezősége nem áll fenn, valamint a tanulmányok nem tartalmaznak pontos számadatokat az egyes fotós magazinok megjelent példányainak értékesítési adatairól. A számszerűsítés hiánya miatt azok így érdemben nem vethetők össze és nem értékelhetőek, ezért nem cáfolják a határozati megállapítások jogszerűségét. A bíróság tekintetében kiemelte, hogy annak összege nem érte el a Tptv. 78.§-ának (1) bekezdésében meghatározott 10%-os maximumot és a jogsértés súlyához képest nem tekinthető eltúlzott mértékűnek. Utalt arra is, hogy a fotóslapokat megjelentető vállalkozások között meglévő verseny miatt a felperes részéről közölt megtévesztő tényállítás nem tekinthető csekély súlyú jogsértő magatartásnak. A kialakult versenyhelyzetben ugyanis még inkább elvárható a valós állítások közlése, ugyanakkor az alperes enyhítő körülményként értékelte a jogsértés rövid időtartamát.

A felperes fellebbezésében a kereseti kérelmének megfelelően az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását kérte. Másodlagos kérelme arra irányult, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helyezze hatályon kívül és utasítsa az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára, a bizonyítási eljárás megismétlése mellett. Változatlanul fenntartotta az elsőfokú eljárásban tett nyilatkozataiban foglaltakat azzal, hogy az elsőfokú bíróság helytelenül határozta meg a bizonyítási terhet, a rendelkezésre bocsátott bizonyítékokat nem megfelelően összegezte. Kifejtette azon álláspontját, hogy az elsőfokú bíróság által hivatkozott Pp. 164.§-ának (1) bekezdése csak abban az esetben alkalmazható, ha a közigazgatási eljárás az ügyfél kérelmére indult. A perbeli esetben nem őt terhelte annak igazolása, hogy a piacvezető pozícióra vonatkozó állítása pontos és valós, hanem a versenyhatóság lett volna köteles arra, hogy a vizsgált állítása hamis és a fogyasztók megtévesztésére alkalmas voltát igazolja. Érvelése szerint nem fogadható el az elsőfokú ítélet azon megállapítása, hogy a részéről benyújtott tanulmányok és a cikk egyezősége nem áll fenn. Kiemelte, hogy a piaci analízis a 2004. évi adatok figyelembevételével készült, amely fölényes piaci részvételét pontos számadatok nélkül is igazolja. Kifejtette továbbá azon véleményét, hogy az elsőfokú eljárásban sérült az irat-betekintési joga és állította, hogy a közigazgatási iratok között a Lapker válaszait meghaladóan a többi megkeresett fotós magazin válasza nem szerepelt a számára az elsőfokú eljárásban bemutatott iratok között. Hangsúlyozta, hogy a bíróság összegének

megállapítása során több körülményt nem értékelt az alperes, így azt, hogy az állítólagos piactorzító kijelentés egyetlen lapszámban jelent meg, ezért az esetleges fogyasztói érdekek csak szűk körben sérülhettek, mivel elsősorban a saját vásárlói és olvasói, valamint hirdető közönsége szerzett arról tudomást. Az alperes által kifogásolt kijelentés egy cikk részét képezte, amelynek tényleges célja és tartalma nem a piacvezető pozíció rögzítése, hanem éppen a cikkben közölt kezdeményezéssel a fogyasztók megtévesztésének megelőzése volt. A versenyhatóság bírságkiszabási gyakorlatára hivatkozva más alperesi döntéseket is kiemelt, amelyekkel szemben véleménye szerint az alperes eltúlzott összegű bírsággal marasztalta.

Az alperes ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte, rögzítve észrevételeit a felperes fellebbezésében előadottakkal összefüggően. Álláspontja szerint téves a felperesi okfejtés a bizonyítási teherre vonatkozóan, és kiemelte, hogy töretlen a bírói gyakorlat a tekintetben, hogy a fogyasztókhoz eljuttatott információk valóságtartalmát minden esetben a közreadójának kell igazolnia. Ennek megfelelően már több határozatában megállapította, hogy a fogyasztók figyelmének felhívását és döntéseik befolyásolását célzó, illetve azt eredményező felsőfokú jelző megalapozottságát az azt alkalmazó vállalkozásnak kell bizonyítania. Emellett utalt a gazdasági reklámtevékenységről szóló 1997. évi LVIII. törvény (a továbbiakban: Grtv.) 17.§-ára, mely szerint a reklám ténybeli állításának bizonyítására a reklámozó kötelezhető. Állította, hogy a közigazgatási iratanyagot teljes terjedelemben megküldte az elsőfokú bíróságnak, ugyanakkor érthetetlennek tartotta, hogy a felperes miért csak a fellebbezésében hivatkozott ezen körülményre. A bírság meghatározásával kapcsolatosan arra utalt, hogy a felperes nettó árbevétele 2004-ben meghaladta a 83 millió forintot, így a versenyhatóság csak jelképesen, a kiszabható bírság egytizedében határozta meg annak összegét.

Az alperesi ellenkérelemre vonatkozó észrevételében a felperes a Pp. 336/A.§-ára hivatkozott a bizonyítási teherrel összefüggésben. Kiemelte, hogy a vitatott cikk nem a magazin reklámozása céljából született, így az a gazdasági reklám fogalmát nem merítette ki. A hiányos közigazgatási iratanyagra hivatkozással hangsúlyozta, hogy amennyiben a lapoknak az értékesítéssel kapcsolatosan megküldött alperesi megkeresésre adott válasza az iratok között nem szerepel, akkor a versenyhatóság számára ezek nem voltak megismerhetők, vagyis az alperes nem tudta igazolni, hogy az összes eladott példányszám tekintetében a felperes nem volt piacvezető. Ez azt eredményezi, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében helytelenül jutott arra az álláspontra, hogy az alperes kellőképpen feltárta a döntése alapjául szolgáló tényeket, körülményeket. A bírság meghatározásával kapcsolatosan a Fővárosi Bíróság ítéleteit emelte ki.

A felperes fellebbezése az alábbiak szerint részben alapos.

A Fővárosi Ítéltábla a Pp. 253.§-ának (3) bekezdése értelmében az elsőfokú bíróság ítéletét a felperesi fellebbezés és az alperesi ellenkérelem korlátai között vizsgálva megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló

peradatokból okszerű következtetésre jutott, a Tpvt. 8.§-ának (2) bekezdés a) pontjába ütköző jogsértés megállapítása, és emiatt a szankció alkalmazhatósága tekintetében, ezen ítéleti okfejtésével a másodfokú bíróság egyetértett. Ezt meghaladóan a másodfokú bíróság nem értett egyet a bíróság mértékének meghatározása körében tett azon ítéleti megállapítással, hogy az alperesi határozat indokolása teljeskörű volt. Ezért az alperesi határozat és az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a másodfokú bíróság a Tpvt. 78.§-ában meghatározott mérlegelési szempontok értékelésével a felperes terhére kiszabott bírságot mérsékelte.

A fellebbezésben foglaltakra utalással a következőket emeli ki a másodfokú bíróság. A felperes az ügy érdemére kiható jogszabálysértésként hivatkozott arra, hogy az elsőfokú eljárásban bemutatott közigazgatási iratok között a Lapker válaszait meghaladóan a megkeresett versenytársak válaszai nem voltak fellelhetőek. Így a Pp. 336/A.§-ának (2) bekezdése szerint a tényállás-megállapítási kötelezettségének a versenyhatóság nem tett eleget, mert nem bizonyította, hogy a piacvezetői pozícióra vonatkozó állítása a fogyasztók megtévesztésére volt alkalmas, mivel az ezt alátámasztó adatok nem álltak rendelkezésére, ebből következően az elsőfokú bíróság ítélete is jogszabálysértő.

A vizsgáló eljárása során a felperesnek biztosította a nyilatkozattétel lehetőséget, valamint az érintett piacon lévő versenytársaktól, a Lapkertől és a Hírkertől az értékesítési adatokra vonatkozóan adatokat szerzett be. A vizsgáló ennek megfelelően készítette el jelentését és tette meg indítványát. A versenytanács ezt figyelembe véve és valamennyi körülményt mérlegelve állapította meg, hogy a felperes piacvezető pozíciójára tett kijelentése megtévesztő, mert a 2004. év során nem a felperesi lapból fogyott a legtöbb. A másodfokú bíróság ezzel összefüggésben azt állapította meg, hogy a vizsgáló megkeresésére a versenytársak és a Lapker, Hírker által adott válaszok, adatok az üzleti titkokat tartalmazó borítékokban teljes terjedelemben fellelhetőek voltak, és azok az alperesi határozat megállapítását alátámasztották, amit az elsőfokú bíróság döntésénél megfelelően értékelve figyelembe vett. A felperesnek a Pp. 336/A.§-ának (2) bekezdése szerinti bizonyítási teherrel kapcsolatos álláspontját a másodfokú bíróság nem fogadta el. Kiemelten azon tényre figyelemmel, hogy a megállapított tényállás alá nem támasztott (nem igazolt), de legalább meggyőző módon a szükséges mértékben nem valószínűsített állításokkal, nem vitatható a bizonyítási teher megfordulását eredményező módon. Így az ezzel kapcsolatos fellebbezési érvelés sikerre nem vezethetett.

A Tpvt. III. fejezetében foglaltak azt a kötelezettséget róják a felperesre, hogy szolgáltatásának ismertetése során a fogyasztók tájékoztatása igaz, pontos és valóságos legyen. A felperes lapkiadási tevékenysége folytán lényeges körülménynek minősülnek az értékesítési adatok, valamint az ezzel összefüggésben tett piacvezetői pozícióra vonatkozó állítása, amelyet maga is szükségesnek tartott megjelölni tájékoztatásában. Ez a piacon lévő versenyre gyakorolt hatást is figyelembe véve a hirdetést közzé tenni kívánok, valamint a fogyasztók döntésére jelentős kihatással bír. A fogyasztók számára adott

tájékoztatás annak közlésével „befejeződik”, ezért a jogszerűségi követelményeknek - igaz, valós, pontos - már ekkor teljesülniük kell. A fogyasztókhoz eljuttatott információk valóságtartalmát minden esetben a közreadójának kell igazolnia és a közzétételkor a jogszerű tájékoztatást alátámasztó bizonyítékoknak már a közreadó birtokában kell lenniük. Ezek hiányában a magatartás jogszerűsége megkérdőjelezhető. A felperes az eljárás során felsorakoztatott érveivel és a benyújtott bizonyítékokkal sem tudta kellően igazolni, hogy piacelsőségére vonatkozó állítása és az e körben közzétett adatok ismertetésekor a fenttett rögzített követelményeket kielégítő módon, jogszerűen járt el. A tájékoztatás jogszerűségét alátámasztó bizonyítékok későbbi rendelkezésre állása a szankcionálás körében értékelendő.

A Tptv. 78.§-ának (1) bekezdése adja meg a jogi alapját és a bírság kiszabásának a keretét azzal, hogy a jogalkotó a (3) bekezdésben sorolja fel - nem taxatív módon, hanem példálózva - azokat a szempontokat, amelyek vizsgálata szükséges a bírság mértékének meghatározásakor, és amelyek értékelése elengedhetetlen a jogsértéssel arányban álló szankció meghatározásához.

Az alperesi határozat ezen követelményeket nem elégítette ki, a szankció indokolása körében hiányos volt, mivel a Tptv. 78.§-ának (3) bekezdése szerinti szempontokat követő értékelést nem tartalmazta. Az alperes mindösszesen azt emelte ki, hogy a jogsértés megállapítása okán a bírság kiszabása indokolt a kiélezett verseny miatt, amely során figyelemmel volt a jogsértés rövid idejére. Ezt meghaladóan a mérlegelési szempontokat szövegszerűen nem emelte ki, nem nevesítette az enyhítő és súlyosító körülményeket, továbbá a bírság mértékének meghatározását sem indokolta.

A Pp. 339/B.§-ában foglaltak alapján a mérlegeléssel megállapított bírság mértékének megváltoztatására csak akkor kerülhet sor, ha a közigazgatási szerv a tényállást nem kellő mértékben tárta fel, az eljárási szabályokat nem tartotta be, ezért döntése részben hiányos vagy téves, és mérlegelése szempontjai és annak okszerűsége nem állapítható meg.

Mindezekből következően a bíróságnak a Tptv. és a Pp. előírásaihoz képest kellett értékelnie a felperes terhére rótt jogsértés miatt alkalmazott jogkövetkezményt, és a jogszabályi rendelkezések által biztosított (Tptv. 83.§ (4) bek.; Pp. 339.§ (2) bek.) megváltoztatási jogkörével élve volt lehetősége a versenyhatóság által alkalmazott joghátrány mellőzésére avagy mérséklésére.

A bírság mértékének meghatározása körében a másodfokú bíróság figyelembe vette, hogy a vizsgáló két jogsértés miatt indítványozta az 1.000.000 forint összegű bírságot, a versenytanács azonban csak egy jogsértést állapított meg, amely a felperesnek az első alperes általi elmarasztalása volt. Ezen túlmenően a felperes együttműködő magatartását és a hasonló tárgyú versenyfelügyeleti eljárásokban alkalmazott szankciók nagyságát, valamint a generálprevenációs hatás elérésére való alkalmasságot is értékelve döntött a másodfokú bíróság a bírság

mérsékléséről. A másodfokú bíróság álláspontja szerint az első elmarasztalás (korábbi jogkövető magatartás) és az eljárás során tanúsított együttműködés olyan enyhítő körülmények, amit az alperes nem, illetve nem kellő súllyal értékelt. E hiányosságot pótolta a másodfokú bíróság.

Mindezek folytán a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét és az alperes határozatát a Pp. 253.§-ának (2) bekezdése, 339.§-ának (2) bekezdés q) pontja, a Tpvt. 83.§-ának (4) bekezdése alapján részben megváltoztatta, és a felperest terhelő bírság összegét 250.000 forintra mérsékelte, egyebekben helybenhagyta.

A másodfokú bíróság a peres felek pernyertességének és pervesztességének arányára figyelemmel a Pp. 78.§-ának (1) bekezdése és 81.§-ának (1) bekezdése alapján az alperest megillető elsőfokú perköltség összegét leszállította és akként rendelkezett, hogy a felek másodfokú eljárásban felmerült költségeiket maguk viselik. A 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet (a továbbiakban: IM rendelet) 13.§-ának (2) bekezdése alapján a fellebbezési részilleték viselésére a felperes köteles, míg a felperest terhelő kereseti illetéket a másodfokú bíróság a Pp. 253.§-ának (3) bekezdése alapján szállította le, tekintettel a Pp. 81.§-ának (1) bekezdésében írtakra. Az alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 5.§-ának (1) bekezdés c) pontja alapján teljes személyes illetékmentes, ezért a fennmaradó kereseti és fellebbezési illetéket a IM rendelet 14.§-a szerint az állam viseli.

B u d a p e s t e n, 2008. évi május hó 28. napján

Borsainé dr. Tóth Erzsébet sk. tanácselnök, **dr. Bacsa Andrea** sk. előadó bíró
dr. Fehérné dr. Tóth Kincső sk. bíró

A kiadmány hitelül:

bírósági írnok